

holdt sig oppe, sigende til sig selv: Naar den Tid kommer, ved Du, at Du er nogenlunde sikket i Alderdoms- og Sygd mstilfælde. Netop dette Haab har gjort, at de ikke ere faldne Fattigvæsenet til Byrde, som de maaste ellers vilde være. Man siger jo, at der er Mange, der leve af Haabet; men her gives der dog Ud sigt til noget Virkeligt, og hvormeget bedre maa de da ikke kunne leve deraf. Der siges iøvrigt af Mindretallet i Betænkningen, at man hellere vilde yde Tilskud til Selvhjælpsforeninger for de paagjældende Personer, end man vilde give dem en tilsvarende Hjælp, naar de bleve gamle; men, tilføjer man, da man ikke har set sig istand til at give sine Ønster i den Retning Udtryk i positive Forslag, maa man indskrænke sig til i Almindelighed at udtale dette. Ja, jeg beklager meget, at Mindretallet i det Hele indskrænker sig til Ønskeres Omraade, og Arbejderbefolkningen kan virkelig ikke leve af fromme Ønster, ikke leve af Ønster om, at man hellere vilde give dem et Tilskud; men man har ikke set sig istand til at stille Forslag om et saadant Tilskud til, hvad de selv skyde ind i en Forsørgelseskasse, i Lighed med, hvad de forenede Alderdomsforsørgelseskommuner gjøre. De kunne virkelig ikke leve af, at Mindretallet ikke har været istand til at fremtætte positive Forslag. Lad os se disse Forslag. Det er muligt, at jeg kunde finde dem bedre, at de kunde komme paa en saadan Maade, at jeg fandt Mindretallets Forslag bedre end Flertallets, og jeg skal i saa Fald med Fornøielse støtte de Herrer og vige fra vort eget; thi det er det samme Grundprincip, og naar det er Tilfældet, hvorfor arbejder man saa ikke for at forme saadanne Forslag, som man kunde finde vilde være rigtige og i sig selv gode. Jeg skal nu iøvrigt vende mig til Vædringsforslaget under Nr. 6 og begrunde det lidt, idet jeg allerede tidligere tidens har gjort det ved, hvad jeg har sagt, og det vil da ses, at det ikke alene har faaet visse Indskrænkninger, visse Begrænsninger, men det fremtræder tillige, som jeg haaber, i Formen paa en noget tydeligere Maade, end det gjorde, da det sidst var for her i Thinget. Som de Herrer ville se, vil der jo nu komme Sikkerhed tilveie paa flere Maader, baade igjennem det, jeg alt har nævnt, at i selve Indtægten ere Summerne, der faaes fra Forsørgelsesanstalter iberegne og tillige ved, at den Hjælp, som kan faaes fra Understøttelseskasjerne er meget lille. Der er maaste dem, som kunne mene, at den er for lille, at 40 Rd. til en Familie, der er saaledes som den her beskrevne, er en altfor lille Hjælp; men Forslagsstillerne have dog ment at kunne blive staaende derved og berolige sig med, at der er ældre Familier over 60 Aar, for hvilke det vil være en betydelig Hjælp at have 40 Rd. af Understøttelseskasjen og andre 40 Rd. af en Forsørgelsesanstalt. Vi have netop ment at burde gaa saa langt ned, som det var muligt, for endog at for-

maa den høitærede Regjering til at gaa ind paa vort Forslag. Endvidere have vi jo faaet et Sikkringsmiddel derved, at de Paagjældende skulle have fylbt 60 Aar, og at Indskuddene skulle være forfattede aarligt i 20 Aar. Man har nemlig sagt — og det med en vis Ret — at der kunde være Tale om, at Individerne kunde give sig til at spekulere kort førend det 61de Aar og saa sikke sig en Sum; men 20 Aar igjennem bliver man ikke let ved at spekulere paa den Maade, og desuden er der Tale om saa smaa Indtægter, at det kun vil komme de Individier til Nytte, som staa paa Grændsen af Fattigvæsenet, men som skulle holdes ude deraf. Desuden have vi sat ind i Nr. 1 i Vædringsforslaget under Nr. 6, at ved Indtægtsberegningen bliver Indtægt af Formue at regne dobbelt mod den, som have paa anden Maade. Ogsaa dette, finde vi, skulde være en Betyggelse mod, at de, som ikke bør have Hjælp, faae en saadan Hjælp. Det kan jo f. Ex. ikke negtes, at en Haandværkers Indtægt ikke er nær saa solid og sikker som det at have en Indtægt af en lille Jordlod, et lille Skib eller en Indtægt paa anden Maade af Formue, ligemeget hvad det er — og ved Formue have vi naturligtvis ikke forstaaet Penge alene, men Kapital, under hvilken Form den end maatte være tilstede. At vi have sat en mindre Tidsfrist i Obergangstiden for dem, der allerede, naar Loven kommer ud, ere naaede op i en højere Alder, haaber jeg, man vil finde baade billigt og retfærdigt. Iøvrigt ses det jo let, at § 3 er meget forskjellig fra den høitærede Ministers § 71 i Fattigloven og det i dobbelt Henseende. Den er forskjellig i Formen. Jeg tør ikke benegte, at Indenrigsministerens Forslag til § 71 er formelt i Strid med Grundloven, thi den Hjælp, Ministeren der vil give eller som han vil tilstede, at Kommunen maa give, tages ligefrem ud af Kommunekasjen; men det turde ikke være i den bedste Ovensstemmelse med Grundlovens § 30, hvor det ligefrem hedder, at Fattighjælp berøver dem Valgret. Denne Form have vi undgaaet. Jeg skulde selvfølgelig, uagtet denne Form er der, som jo maa vække nogen Betænkning, dog, naar der ikke var Andet imellem os, have stemt for den høitærede Indenrigsministers Forslag; men som det vil ses er der tillige noget Andet og Mere mellem os. Der er nemlig tillige det, at Indenrigsministerens Forslag ikke lover noget Bestemt; det siges blot, at naar Folk komme i Trang og ere blevne 60 Aar gamle, faae de en lille Hjælp, som ikke maa overstige det, de selv have indskudt i en Forsørgelseskasse. Endelig er der det, at de ikke faae Hjælpen før de ere 60 Aar. Men efter vort Forslag ville de kunne faae Hjælpen før, thi naar de ere Medlemmer af en saadan Alderdomsforsørgelseskasse, falde de aldrig Fattigvæsenet til Byrde, idet de have viist, at de ere af de Individier, som ville kæmpe og derfor ikke bør falde Fattigvæsenet til Byrde